

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: Y.Ch., státní příslušnost Ukrajina, E.č. ..., *zastoupeného JUDr. Davidem Sedláčkem, advokátem, se sídlem v Plzni, Sady 5. května 26*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.1.2016, č.j. OAM-250/ZA-ZA08-LE22-PD1-2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla prodloužena doplňková ochrana podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V podané **žalobě** žalobce uvedl, že svou domovskou zemi (Ukrajinu) opustil v březnu 2014. Od té doby žije v ČR. Z vlasti odjel z důvodu neutěšené ekonomické situace a z důvodu válečného konfliktu. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí, že pominuly důvody pro prodloužení doplňkové ochrany v ČR, přičemž vycházel z žádosti žalobce, protokolu o pohovoru a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení o žádosti ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Z těchto zpráv by mělo vyplývat, že ozbrojený konflikt probíhá v části Doněcké a Luhanské oblasti Ukrajiny. V domovské oblasti žalobce je prý situace stabilní a zcela klidná. Žalobce však s těmito

závěry žalovaného nesouhlasí, vychází při tom ze zpráv, které má od zbylé části rodiny. I nadále se žalobce cítí být ohrožen na zdraví a na životě proruskými separatisty, kteří se v jeho domovské oblasti stále nachází. Žalobce nemá možnost přestěhovat se do klidnější části Ukrajiny. Přes to, že žalobce nemá další důvody, kterými by podpořil svou žádost o prodloužení mezinárodní ochrany, považuje uvedené skutečnosti za dostačující a žádá, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokázaly, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí žalovaného, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za nesprávné. Správní orgán zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jež žalovaný považuje v daném případě za zcela dostatečné. K vnitropolitické a bezpečnostní situaci na Ukrajině žalovaný uvedl, že žalobce před odchodem ze země původu žil se svou matkou v Charkovské oblasti /Krasnopavlovka/, kde však ani v měsíci květnu 2016 žádný ozbrojený konflikt neprobíhá, tento je již po dobu cca dvou let zakonzervován v Luhaňské a Doněcké oblasti, nikoli Charkovské oblasti. Pokud by se žalobce cítil být v místě svého bydliště jakkoli ohrožen, má možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné místní orgány. Obecně neklidná politická situace v zemi původu není zákonným důvodem pro prodloužení doplňkové ochrany ve smyslu zákona o azylu. Dle názoru žalovaného nebyl žalobce v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech. Žalobce nesplňuje podmínky pro prodloužení doplňkové ochrany. Žalovaný v tomto směru odkázal na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V **průběhu jednání** žalobce uvedl, že mu v případě návratu na Ukrajinu hrozí závažná újma na zdraví a životě, jelikož v rámci Majdanu podporoval proukrajinské aktivisty. Žalobce dále uvedl, že se bojí vracet se do své vlasti, neboť v průběhu svého pobytu v ČR dostával povolávací rozkazy, a jelikož na tyto nikterak nereagoval, má obavu z možných trestněprávních důsledků. Dle názoru žalobce není situace na Ukrajině plně stabilní. K podpoře tohoto tvrzení žalobce označil důkazy a navrhoval jejich provedení, kdy se jedná o zprávu Evropské pojišťovny (Seznam oblastí se zvýšeným bezpečnostním rizikem) aktualizovanou dne 8.7.2016, zprávu Ministerstva zahraničních věcí ČR s nadpisem Ukrajina: Bezpečnostní situace na východě a jihu země publikovaná dne 4.8.2015 ke dni 18.7.2016 stále v platnosti, cizojazyčný dokument– nepřeložený, přičemž dle vyjádření žalobce se jedná o povolávací rozkaz z července 2016, zprávu s nadpisem „Exkluzivně: Vztek a pláč v Kyjevě. Těžké časy nekončí“ ze dne 24.2.2014, zprávu s nadpisem „Krym jako trest a pomsta. Ukrajině se už nevrátí“ ze dne 4.3.2014, zprávu s nadpisem „Ukrajina je horší než Jugoslávie, studená válka běží naplno“ ze dne 5.3.2014, zprávu s nadpisem „V Donbasu se opět rozhořely boje, Kyjev hlásí osm padlých vojáků“ ze dne 20.6.2016, zprávu s nadpisem „Popsal, jak ruští vojáci umírají na Ukrajině, zbili ho. Teď dostal cenu“ ze dne 19.6.2016, zprávu s nadpisem „Na východě Ukrajiny padli další dva vojáci“ ze dne 12.7.2016, zprávu s nadpisem „Na východě Ukrajiny odrazili útok separatistů, zabili Rusa“ ze dne 11.7.2016, zprávu s nadpisem „Mezi dalšími oběťmi na Donbasu jsou tři děti“ ze dne 5.7.2016, zprávu

s nadpisem „Další Ukrajinec padl na Donbasu ostřelování pokračuje“ ze dne 27.6.2016, zprávu s nadpisem „Pozorovatelé misi OBSE na Ukrajině se ocitli pod palbou“ ze dne 23.6.2016, zprávu s nadpisem „Na Donbasu se znovu bojuje, osm mrtvých“ ze dne 20.6.2016, zprávu s nadpisem „V Doněcku se masově demonstruje proti vyzbrojení členů mise OBSE“ ze dne 10.6.2016, zprávu s nadpisem „Ukrajinské síly přišly o 16 vojáků, zabily si je samy, tvrdí separatisté“ ze dne 4.6.2016, zprávu s nadpisem „Na Ukrajině se znovu rozhořely boje. V Donbasu padlo sedm vojáků za jediný den“ ze dne 24.5.2016, zprávu s nadpisem „Sílicí střety na Donbasu si vyžádaly další tři oběti“ ze dne 30.5.2016, zprávu s nadpisem „Na východě Ukrajiny se i přes příměří během pravoslavných Velikonoc střílelo“ ze dne 1.5.2016, zprávu s nadpisem „V přestřelkách na Donbasu padli tři vojáci, separatisté páli ze zakázaných zbraní“ ze dne 20.4.2016, zprávu s nadpisem „Ukrajina hlásí další mrtvé vojáky, v Donbasu jich za den zemřelo pět“ ze dne 29.5.2016, zprávu s nadpisem „Boje na východě Ukrajiny pokračují. I přes dohodnuté příměří“ ze dne 30.4.2016, zprávu s nadpisem „Zabíjení neskončí. Miny mění Ukrajinu v d'áblovu zahradu“ ze dne 17.3.2015, zprávu s nadpisem „Na Ukrajině mučí příznivce separatistů, uvedla OSN“ ze dne 3.6.2016, zprávu s nadpisem „Rusko staví vojenskou základnu ve směru Charkov a přesouvá 23. samostatnou motostřeleckou brigádu“ ze dne 19.1.2016. Žalobce dále navrhl výslech své sestry Natálie Králové, která se v současné době zdržuje v ČR a jež by se měla vyjádřit k současné situaci na Ukrajině.

Součástí **správního spisu** je především žádost žalobce o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 1.9.2015, v níž žalobce požádal o prodloužení doplňkové ochrany z důvodu obavy o svůj život a z dalších důvodů uvedených v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30.5.2014. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30.5.2014 žalobce k důvodům opuštění své vlasti uvedl, že vlast opustil dne 26.3.2014 v souvislosti s událostmi na Majdanu. Žalobce s ostatními osobami pomáhali demonstrantům sbírkou, oblečením a penězi. Poprvé na ně zaútočily neznámé osoby v lednu. K dalšímu útoku na jeho osobu došlo v únoru, kdy mu asi 4 neznámí muži zapálili dveře od bytu a poté ho napadli, zbili ho a řvali naň, že je to Banderovec a že všechny Banderovce zabijí. V důsledku napadení utrpěl žalobce otřes mozku a měl zlomený nos. Na policii, kde podal oznámení, mu bylo sděleno, že všechny Banderovce je potřeba zlikvidovat a všechny předložené dokumenty byly policistou roztrhány. Jiný policista mu řekl, že policie chce lidi, jako je on, zlikvidovat a že by měl raději někam odjet, načež žalobce odjel na chatu matčiných známých, kde se nějakou dobu skrýval a poté přijel na pozvání své sestry do ČR. Z žádosti o udělení mezinárodní ochrany je zřejmé, že se žalobce posledních 10 let před příchodem do ČR zdržoval především na Ukrajině v Charkovské oblasti, Krasnopavlovka, na této adrese má i v současné době stále bydliště. Z obsahu správního spisu bylo dále zjištěno, že dne 29.10.2014 nebyl žalobci udělen azyl, avšak byla mu dle ust. § 14a zákona o azylu udělena doplňková ochrana na dobu 12 měsíců s odůvodněním, že v jeho případě nelze vyloučit přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. V protokolu o doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22.10.2015 žalobce k důvodům prodloužení doplňkové ochrany žalobce uvedl, že se bojí vracet se do své vlasti, neboť v průběhu svého pobytu v ČR dostával povolávací rozkazy, a jelikož na tyto nikterak nereagoval, má obavu z možného výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce se dále bojí toho, že ho na Ukrajině mohou zavraždit, neboť jeden z jeho známých, se kterým pomáhali na Majdanu před dvěma lety, byl surově zmlácen a zraněním podlehl.

Vyšetřování tohoto incidentu neproběhlo, neboť útočník měl na hlavě kuklu a nikdo ho nebyl schopen identifikovat. Policie dle názoru žalobce zná totožnost útočníků, avšak na Ukrajině funguje policie jako podnikatelé, tedy vyšetřování zahájí, pouze pokud jim někdo zaplatí. Na orgány ukrajinské státní moci se s žádostí o pomoc neobracel. Obec, ve které bydlí, je velmi malá, každý zná každého, nenávist tam zůstala a vůči proukrajinským lidem možná ještě vzrostla. Jeho matka žije ve stejné obci, další příbuzní žijí v Dněpropetrovsku, kromě maminky s nikým na Ukrajině neudrží kontakt. Na Ukrajině není práce, a proto není ani možné se přestěhovat na jiné místo. V současné době udržuje v ČR kontakt se svou sestrou, našel si vlastní bydlení a práci.

Správní orgán opatřil **informaci Ministerstva zahraničí České republiky** ze dne 21.5.2015, podle níž ukrajinská legislativa postih neúspěšných žadatelů o azyl ze strany státních orgánů neumožňuje, ani nejsou známy případy postihu navrátilých se uprchlíků. Informacemi o znevýhodňování nebo diskriminaci ze strany státních orgánů zastupitelský úřad v Kyjevě nedisponuje. Obecně je situace po návratu do vlasti po dlouhém pobytu v zahraničí velmi individuální. Po návratu do vlasti ale občané nečelí větším problémům než ostatní občané Ukrajiny. Ze zprávy Ministerstva vnitra týkající se Ukrajiny dle informací Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) zpracované ke dni 26.10.2015 bylo zjištěno, že balíček opatření pro plnění Minských dohod, který byl přijat dne 12.2.2015, vedl ke znatelnému snížení intenzity a rozsahu nepřátelských bojů na východní Ukrajině. Z opatřené zprávy Ministerstva vnitra ČR ze dne 5.8.2014 vyplývá, že možnosti stěhování v rámci Ukrajiny jsou standardní, úřední omezení neexistují. V praxi se lze dokonce přestěhovat a dlouhodobě žít jinde, než kde je člověk registrován k trvalému pobytu, aniž by to ukrajinské úřady zjistily.

Dále byly opatřeny zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 15.2.2015 a 1.6.2015, Výroční zpráva organizace Human Rights Watch 2015 – Ukrajina ze dne 29.1.2015, Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině ze září 2015, Zpráva organizace Amnesty International „trest smrti“ z března 2014 a informace Infobanky ČTK „Země světa, Ukrajina“. S těmito zprávami byl dle protokolu ze dne 11.11.2015 žalobce seznámen a vyjádřit se k nim nechtěl a nechtěl je ani doplnit s odůvodněním, že ví, jaká je situace na Ukrajině.

V **napadeném rozhodnutí** žalovaný uvedl, že k předchozímu udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany bylo v případě žalobce přistoupeno z důvodu, že v jeho případě nelze vyloučit přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. V případě návratu do místa jeho trvalého pobytu správní orgán nemohl zcela vyloučit závažné problémy v souvislosti s eskalací konfliktu mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a nacionalistickými ozbrojenými, dobrovolnickými skupinami na jedné straně a ozbrojenými skupinami separatistů na straně druhé, jejichž dopad na život žalobce nebyl schopen předvídat. Současně v průběhu předchozího řízení bylo zjištěno, že žalobce neměl možnost zajistit si dlouhodobější zázemí v jiné části Ukrajiny a využít tak alternativního vnitřního přesídlení. Při posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany si správní orgán zajistil informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Doplňková ochrana nebyla žalobci prodloužena s odůvodněním, že došlo k tak zásadním a trvalým změnám situace v zemi státní příslušnosti

výše jmenovaného ve vztahu k jím prezentovaným potížím, že udělené doplňkové ochrany již v jeho případě není zapotřebí. Po zhodnocení všech relevantních okolností případu dospěl správní orgán k závěru, že žalobci v případě jeho návratu do vlasti nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. K bližšímu odůvodnění správní orgán uvedl, že jmenovaný pochází z Charkovské oblasti, kde vlastní byt, a je zde hlášen k trvalému pobytu i v současnosti. V obci žije rovněž jeho matka. Ze zpráv informačních zdrojů však zcela jasně vyplývá, že není žádný důvod se domnívat, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace skutečně panující ve 2 (oblast Doněcká a Luhanská) z 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země. Ve zbytku země je bezpečnostní situace nezměněná a zcela stabilní. Charkovská oblast je sice také ve východní části země, nicméně tento region nepatří k oblasti ozbrojených střetů a situace je zde zcela klidná. Tohoto regionu se zmíněná zhoršená bezpečnostní situace vůbec netýká, a právě proto se do Charkovské oblasti přestěhovalo mnoho lidí z konfliktem skutečně ohrožené Doněcké a Luhanské oblasti, jak vyplývá ze zprávy OSN pro uprchlíky. Třebaže nebyl správní orgán schopen v době posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vyloučit přímé a bezprostřední ohrožení jmenovaného vážnou újmou ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu právě v důsledku střetů ve východní části Ukrajiny, v současnosti to již na základě všech výše shromážděných podkladů vyloučit lze a lze konstatovat, že v této souvislosti žalobci skutečně nebezpečí vážné újmy nehrozí. Na základě citovaných informací nelze ani předpokládat, že by se tato skutečnost měla v budoucnu změnit, a lze ji tedy považovat za trvalou. Žalovaný konstatuje, že žalobce neuvedl žádné okolnosti odůvodňující odmítnutí ochrany státu jeho státní příslušnosti. Žalovaný dále dospěl k závěru, že v případě žalobce neexistují jiné důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, tedy v současné době mu v případě návratu na Ukrajinu nehrozí skutečně nebezpečí vážné újmy, neboť žalobce nic takového neuvedl a správní orgán nic takového nezjistil. K obavám žalobce o jeho možném ohrožení na životě a zdraví prorusky orientovanými spoluobčany žalovaný uvedl s odkazem na informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 110105/2014-LPTP, že v případě poškození způsobeného trestnou činností či porušováním práv a svobod je možné na Ukrajině vyhledat pomoc a také pro takovou činnost existuje podpora v ukrajinských právních předpisech. Mezinárodní ochrana může být žadateli poskytnuta teprve v případě, kdy mu byla odepřena ochrana země jeho státní příslušnosti či tato ochrana nebyla ze strany příslušných státních orgánů poskytnuta v odpovídající míře. Žalobce však takovou ochranu ze strany své země nevyužil a rozhodně tedy nelze dojít k závěru, že by příslušnými ukrajinskými orgány byla odmítnuta ochrana osoby žalobce, či že by jemu poskytnutá ochrana byla nedostatečná, tedy že by stát nebyl schopen či ochoten žadateli poskytnout ochranu. Rovněž je zřejmé, že se situace na Ukrajině vyjma oblastí zasažených ozbrojenými střety od doby tzv. Majdanu na přelomu let 2013 a 2014 uklidnila, jak potvrzují shora uvedené zprávy MZČR a dalších mezinárodních organizací, které rozhodně nepotvrzují, že by žalobcem tvrzené nebezpečí na Ukrajině skutečně hrozilo. Naopak je zřejmé, že nový režim, reprezentovaný prozápadní vládou a prezidentem Porošenkem, mimo části Doněcké a Luhanské oblasti ovládané separatisty, stabilizoval situaci a veřejnou moc, usiluje o prosazení vlády zákona, prosazuje zavedení evropských standardů ochrany lidských práv a svobod ukrajinských občanů ve snaze o sblížení s Evropskou unií, kdy mimo jiné došlo k reformě bezpečnostních složek a jejich výrazné personální obměně. Je tedy zjevné, že jmenovanému kvůli jeho podpoře dnes vládnoucích sil na Ukrajině žádné nebezpečí nehrozí, resp. že by mu byla poskytnuta ochrana

příslušných státních orgánů. Nedostatek pracovních příležitostí rozhodně nemůže být důvodem k udělení doplňkové ochrany, neboť nepředstavuje vážnou újmu dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (2 Azs 66/2008 ze dne 8.1.2009, 9 Azs 3/2010 ze dne 21.4.2010, 6 Azs 5/2010 ze dne 21.5.2010 nebo 1 Azs 5/2011) dospěl žalovaný k závěru, že rovněž ani existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě.

Z žalobcem předložené zprávy Evropské pojišťovny (Seznam oblastí se zvýšeným bezpečnostním rizikem) aktualizované dne 8.7.2016 vyplývá, že Charkovská oblast je Evropskou pojišťovnou klasifikována jako riziková oblast, ve které existuje zvýšené riziko vzniku škody, kdy je pojišťovna oprávněna odmítnout pojistné plnění.

Z žalobcem předložené zprávy Ministerstva zahraničních věcí ČR s nadpisem Ukrajina: Bezpečnostní situace na východě a jihu země publikovaná dne 4.8.2015 ke dni 18.7.2016 stále v platnosti vyplývá, že MZV ČR důrazně doporučuje občanům ČR necestovat do Doněcké a Luhanské oblasti Ukrajiny, kde stále dochází k ozbrojeným střetům. Zároveň pro celé území Ukrajiny platí stav vysoké bdělosti a zvláštní ochrany pro zajištění bezpečnosti strategických objektů. Kvůli nejistému vývoji bezpečnostní situace MZV vyzývá občany ČR k obezřetnosti rovněž při cestách (mimo jiné) do Charkovské oblasti.

Soud žalobu **neshledal** důvodnou.

Soud především zdůrazňuje, že jakkoli je smyslem práva doplňkové ochrany poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; doplňková ochrana jako právní institut je společně s právem azylu jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí doplňkové ochrany jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2005, č. j. 5 Azs 125/2005 – 46, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.11.2008, č.j. 9 Azs 14/2008-57). Udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů.

Doplňková ochrana **podle § 14a zákona o azylu** se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě existují důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 citovaného ustanovení a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního trvalého bydliště.

Pro aplikaci zmíněného ustanovení je třeba zkoumat, zda žadatel splňuje zákonem stanovená kritéria, která popsal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31.10.2008 č.j. 5Azs 50/2008-62. Podle citovaného rozsudku je třeba k udělení doplňkové ochrany splnit kumulativně následující podmínky: „*Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu;*

(2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.“ Udělení doplňkové ochrany je dále vyloučeno v případě, že žadatel splňuje podmínky pro udělení azylu (§ 28 odst. 1 azylového zákona). Žalovaný se při posouzení žádosti zaměřil především na třetí podmínku, tj. na otázku, zda žalobci hrozí v případě návratu na Ukrajinu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Tou se rozumí uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Při posouzení ve vztahu k existenci důvodu pro udělení doplňkové ochrany vycházel žalovaný především z výpovědi žalobce, jím doložených materiálů a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině.

Soud souhlasí se závěry a s odůvodněním žalovaného, že podmínka stanovená v § 14a azylového zákona není splněna, tedy že žalobci **vážná újma nehrozí**. Žalobce neuvedl a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma na zdraví a na životě. Z informací, které měl žalovaný k dispozici, vyplývá, že trest smrti byl na Ukrajině v roce 2003 zrušen, žalobci tedy nehrozí nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný se také zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, a nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobce byl vystaven na Ukrajině skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

Co se týče bezpečnostní situace v zemi původu žalobce, soud uvádí, že Nejvyšší správní soud dovodil, že situaci na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2015, č.j. 7 Azs 264/2014). K vyjádření žalobce, že nemá možnost přestěhovat se do klidnější části Ukrajiny, soud odkazuje na informace MVČR ze dne 5.8.2014, ve které se uvádí, že možnosti stěhování se v rámci Ukrajiny jsou standardní, úřední omezení neexistuje. V praxi se lze dokonce přestěhovat a dlouhodobě žít jinde, aniž by to ukrajinské úřady zjistily. Zhoršená bezpečnostní situace na Ukrajině se týká především Doněcké a Luhanské oblasti, jedná se tak o 2 oblasti z celkového počtu 24, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena. Soud dále uvádí, že i když žalobce během svého pobytu na Ukrajině žil v obci Krasnopavlovka v Charkovské oblasti na východě Ukrajiny, kdy tato oblast sousedí s oblastí Doněckou, jedná se o oblast, která se nachází pod plnou kontrolou proevropsky orientované vlády. V tomto kontextu považuje soud za nutné zdůraznit, že žalobci byla v minulosti poskytnuta doplňková ochrana především z toho důvodu, že v době rozhodování správního orgánu nebylo zřejmé, zda konflikt na Ukrajině nezasáhne kromě oblastí Doněcka a Luhanska i další přilehlé oblasti, k čemuž nedošlo, navíc Minské dohody vedly k výraznému zklidnění situace na východní Ukrajině, jak vyplývá ze

zprávy MVČR zpracované ke dni 26.10.2015, a proto se soud ztotožňuje s žalovaným v tom, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Na této skutečnosti nic nemění ani žalobcem předložené a k důkazu provedené listiny, ze kterých vyplývá pouze toliko zvýšené riziko vzniku škody, kdy je pojišťovna oprávněna odmítnout pojistné plnění, a výzva MŽČR k obezřetnosti při cestách (mimo jiné) do Charkovské oblasti. V žádném případě však ani z těchto listin nevyplývá riziko či nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu.

Pokud žalobce uvádí, že má obavy o svou osobu, že mu v případě návratu na Ukrajinu hrozí závažná újma na zdraví a životě proruskými separatisty, neboť v rámci Majdanu podporoval proukrajinské aktivisty, soud uvádí, že pokud v zemi, v níž byl žadatel pronásledován pro své aktivní politické postoje, dojde k takové změně politické situace, že tvrzená perzekuce již nadále nehrozí, odpadá v takovém případě i potřeba mezinárodní ochrany (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Azs 76/2005-73 ze dne 24.11.2005). V případě žalobce se navíc jedná o osobu, která nebyla prokazatelně pronásledována pro své aktivní politické postoje a nikdy neměla potíže se státními orgány své země a nic mu nebrání v tom, aby v případě nutnosti vyhledal ochranu poskytovanou státními orgány své země.

Ve vztahu k žalobcem tvrzené obavě, že se obává návratu do své vlasti, neboť v průběhu svého pobytu v ČR dostával povolávací rozkazy, a jelikož na tyto nikterak nereagoval, má strach z možných trestněprávních důsledků, soud uvádí, že se nemohl tímto tvrzením žalobce zabývat, jelikož žalobce žalobu nerozšířil o tento žalobní bod ve lhůtě dle ust. § 71 odst. 2 s.ř.s. ve spojení s ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Soud přesto nad rámec tohoto uvádí, že nutnost vykonat vojenskou službu nelze vnímat jako vážnou újmu a stejně tak nelze za vážnou újmu považovat případný postih, kterému by žalobce čelil v případě odmítnutí nastoupení jejího výkonu. Vyhnutí se vojenské službě je trestným činem i v ČR, neboť podle § 372 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, kdo na základě řádně mu doručeného povolávacího rozkazu nenastoupí za nouzového stavu službu v ozbrojených silách do 24 hodin po uplynutí lhůty stanovené v takovém povolávacím rozkaze, ač mu v tom nebránila žádná zákonem předpokládaná překážka, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok. Tedy v zemi, kde žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany, je postihováno nenastoupení k vojenské službě stejně, jako je tomu v zemi původu žalobce. Z výše uvedeného tak nevyplývá, že by žalobci v případě návratu do země svého původu hrozilo přímé bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu.

Další listiny navrhované žalobcem k důkazu soud zamítl pro jejich nadbytečnost, jednak z toho důvodu, že tvrzení žalobce nezakládá právo na udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, jelikož v dané věci byl zjištěn skutkový stav věci nezakládající důvodné pochybnosti dle § 3 správního řádu, a dále i z toho důvodu, že předložené listiny se týkaly popisu situace v oblasti Doněcka a Luhanska, nikoli Charkovska. Navrhovaný výslech sestry žalobce soud zamítl pro nadbytečnost, neboť sestra žalobce dle jeho vlastního vyjádření nepobývá na Ukrajině, natož v Charkovské oblasti, když se dlouhodobě zdržuje na území ČR a není tak zřejmé, jakým způsobem by mohla její výpověď přispět k popisu situace v Charkovské oblasti.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 18. července 2016

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně